

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 maja 2018 roku znak: ENP/10/021193767, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o Emeryturach i Rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, po rozpatrzeniu wniosku z dnia 1 marca 2018 roku, przyznał I. R. (1) prawo do emerytury od dnia 22 marca 2018 roku tj. osiągnięcia wieku emerytalnego.

Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 600,89 zł

- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 286779,92 zł

- średnie dalsze trwanie życia wynosi 263,20 miesięcy

- wyliczona kwota emerytury wynosi 1091,87 zł

Do stażu pracy organ rentowy nie wliczył okresów rejestracji w Powiatowym Urzędzie Pracy po 14.11.1991 r. bez prawa do wypłaty zasiłku dla bezrobotnych, gdyż okres ten nie jest okresem składkowym ani nieskładkowym.

Nadto nie uwzględnił wynagrodzenia: 1568 zł w 1977r, 1908 zł w 1978r, 7973 zł w 1986r i 12424 zł w 1988r - wypłaconych z zakładowego funduszu nagród "13" pensji, gdyż w tych latach nie stanowiły one podstawy wymiaru.

Podstawę obliczenia emerytury stanowił zwaloryzowany kapitał początkowy oraz kwota składek na ubezpieczenie emerytalne zewidencjonowane na koncie wnioskodawczyni do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury.

Kapitał początkowy wyliczono z uwzględnieniem wszystkich okresów zatrudnienia do 31-12-1998r.

Natomiast od 01-01-1999r. uwzględniono odprowadzone składki zewidencjonowane na koncie ubezpieczeniowym, przy tym nie zaliczono okresu opieki nad mamą w latach 2017-2018 z uwagi na to, że nie były za ten okres odprowadzone składki na ubezpieczenie emerytalne.

/ decyzja z dnia 23 maja 2018 roku k. 123-124v. akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji złożyła w dniu 16 lipca 2018 roku wnioskodawczyni I. R. (1), wnosząc o jej zmianę. W uzasadnieniu swego stanowiska skarżąca wskazała, iż uważa wskazaną decyzję za niesłuszną, nadto w jej ocenie w wyliczeniach zostały popełnione błędy rachunkowe.

/odwołanie z dnia 7 maja 2018 roku k. 3- 4/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu przywołał argumentację podniesioną w zaskarżonej decyzji.

Dodatkowo Zakład wskazał, że do kapitału początkowego tj. do 01.01.1999r. wnioskodawczyni udokumentowała:

-18 lat, 8 miesięcy i 8 dni okresów składkowych tj. 224 pełne miesiące

- 3 miesiące i 18 dni okresów nieskładkowych.

Do kapitału początkowego przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z lat 1986 - 1005b wynoszący 52,27%. Nie uwzględniono „trzynastych pensji” w latach 1977, 1978, 1986, 1988, gdyż nie stanowiły podstawy wymiaru składek.

Nie zaliczono okresu opieki nad matką w latach 2017 - 2018, gdyż przypada po 31.12.1998r., a po tym dniu uwzględniana jest wyłącznie kwota składek zaewidencjonowanych na koncie.

/odpowiedź na odwołanie z dnia 4 czerwca 2018 roku k. 5 - 5v/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

I. R. (1) urodziła się w dniu (...).

/okoliczność bezsporna/

W dniu 1 marca 2018 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek ustalenie prawa do emerytury.

/wniosek k. 1 – 6 akt ZUS/

Decyzją z dnia 18 maja 2018 r. 2017 roku (znak (...) - 2018) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ustalił kapitał początkowy I. R. (2) na dzień 1 stycznia 1999 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1987 r. do 31 grudnia 1996 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 52,27% i został pomnożony przez kwotę bazową w wysokości 1.220,89 zł, w związku z czym podstawa wymiaru kapitału początkowego wyniosła 638,16 zł. Przyjęto łącznie 18 lat, 8 miesięcy i 8 dni tj. 224 miesiące okresów składkowych oraz 3 miesiące, 18 dni tj. 3 miesiące okresów nieskładkowych. Wysokość 24% kwoty bazowej wyniosła 293,01 zł. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wynosi 72,13%. Do ustalenia współczynnika przyjęto: wiek wnioskodawczyni w dniu 31 grudnia 1998 r. po zaokrągleniu do pełnych lat – wynoszący 41 lat, łączny staż ubezpieczeniowy – po zaokrągleniu w górę do pełnych lat – wynoszący 19 lat. Średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat przyjęto w ilości 209 miesięcy.

W związku z powyższym wysokość kapitału początkowego ustalona na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 76.782,42 zł.

Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład nie uwzględnił dnia 2 stycznia 1979 r. z powodu nieobecności niepłatnej.

/decyzja z dnia 18 maja 2018 roku k. 119 akt ZUS/.

Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto, za rok kalendarzowy, odpowiednio następujące zarobki – dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne oraz stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy w %

- w 1987 r. - 145 611,00 zł – 41,58%,

- w 1988 r. - 285 668,00 zł – 44,84%,

- w 1989 r. - 1 230 597,00 zł – 49,60%,

- w 1990 r. - 8 345 461,00 zł – 67,54%

- w 1991 r. - 14 533 070,00 zł – 68,42%

- w 1992 r. – 20 097 800,00 zł – 57,06%,

- w 1993 r. – 22 632 300,00 zł – 47,21%

- w 1994 r. – 31 337 300,00 zł – 49,01%

- w 1995 r. – 4 161,17 zł – 49,35%

- w 1996 r. – 3 355,63 zł – 48,05%

/obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ubezpieczonego k. 120 akt ZUS/.

Od powyższej decyzji o ustaleniu kapitału początkowego wnioskodawczynie nie złożyła odwołania.

/okoliczność bezsporna/.

Wnioskodawczynie wypłacono z zakładowego funduszu nagród socjalnych „trzynastą” pensję w kwocie:

- 1568 zł w 1977r,

- 1908 zł w 1978r,

- 7973 zł w 1986r.

- 12424 zł w 1988r

/okoliczność bezsporna/

Organ rentowy nie uwzględnił wskazanego wynagrodzenia przy ustaleniu wysokości emerytury wnioskodawczynie.

/okoliczność bezsporna/

I. R. (1) była zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ł. w okresie :

- od 15.01.1997 r. do 31.01.1998 r.

- od 14.08.1998 r. do 30.08.2013 r.,

- od 15.11.2013 r. do 8.09.2016 r.

Będąc zarejestrowana jako bezrobotna wnioskodawczynie pobierała zasiłek/ stypendium w okresie:

- od 23.01.1997 do 22.01.1998 r.

- od 15.10.2009 r. do 30.10.2009 r.

- od 1.03.2010 do 19.03.2010 r.

- od 4.10.2010 do 29.10.2010 r.

/ zaświadczenie o pobieraniu zasiłku dla bezrobotnych k. 55- 56/

Do stażu pracy organ rentowy nie wliczył okresów rejestracji w PUP po 14.11.1991 r. bez prawa do wypłaty zasiłku dla bezrobotnych.

/okoliczność bezsporna/

Matka wnioskodawczyni E. M. jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym i wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

/orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 15.09. 2017 r. k. 59 akt ZUS/.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art.26 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz.1383 z późn. zm.) emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art.25 (podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art.24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art.173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art.40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust.1a i 1b oraz art.185) przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust.5 i art.183.

Zgodnie art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (art. 173 ust. 2).

Kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12 (art. 174 ust. 1 ww. ustawy). Jak stanowi art. 174 ust. 2 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 ww. przepisu, podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Natomiast ust. 7 art. 174 stanowi, że do obliczenia kapitału początkowego, przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku. Ustęp 8, analizowanego przepisu, stanowi zaś, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku według określonego w ustawie wzoru. Wartość współczynnika, obliczonego na podstawie ust. 8, w zależności od płci, wieku ubezpieczonego oraz stażu ubezpieczeniowego w dniu 31 grudnia 1998 r., przedstawiona jest w tabeli, stanowiącej załącznik do ustawy (ust. 13).

Jeżeli okres, wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego, obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym, na podstawie przepisów prawa polskiego, jedynie przez część miesięcy tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy, odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu (ust. 3b).

Zgodnie z art. 174 w związku z art. 53 oraz art. 5 ust. 2 powołanej ustawy, przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy okresy składkowe i nieskładkowe; okresy nieskładkowe uwzględnia się w wymiarze nieprzekraczającym jednej trzeciej udowodnionych okresów składkowych - z wyjątkiem okresów opieki nad dzieckiem. Kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53 tj. przyjmując 24 % kwoty bazowej, po 1,3 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych, po 0,7 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych. Powyższe okresy ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy. Zgodnie z art. 174 ust. 2a powołanej ustawy, dodanym od dnia 01.05.2015r., za każdy rok okresów urlopu wychowawczego i innych okresów niewykonywania pracy z powodu opieki nad dzieckiem przyjmuje się po 1,3% podstawy wymiaru.

Zgodnie z art. 15 powołanej ustawy do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przyjmuje się przeciętną podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek lub - na wniosek ubezpieczonego - przeciętną podstawę wymiaru składki z 20 lat kalendarzowych, przypadających przed rokiem złożenia wniosku, wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Stosownie do treści art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W postępowaniu sądowym ubezpieczony może korzystać z wszelkich środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty, w szczególności z dowodów dokumentów oraz z przesłuchania świadków (zob. wyrok SN z 25.07.1997 r., II UKN 186/97, OSNP 11/1998, poz. 342).

Nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Wskazać należy, iż nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów, mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76). Podobnie, w wyroku z 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662, Sąd Najwyższy stwierdził nawet, że od 1 lipca 1996 r. nastąpiło zniesienie zasady odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego, także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy wnioskodawczyni podnosząc, iż zaskarżona decyzja w przedmiocie przyznania prawa do emerytury od dnia 22 marca 2018 r. jest niesłuszna, poza oględnym odwołaniem się do rzekomych błędów rachunkowych nie sprecyzowała żadnych konkretnych zarzutów. Udział wnioskodawczyni w postępowaniu, sprowadzał się do złożenia odwołania. W ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności dokumentacja, zawarta w aktach ZUS, nie pozwala na przyjęcie, iż, wydając zaskarżoną decyzję, organ rentowy dopuścił się jakichkolwiek błędów.

W szczególności, podstawę obliczenia emerytury wnioskodawczyni, stanowił zwaloryzowany kapitał początkowy oraz kwota składek na ubezpieczenie emerytalne zewidencjonowane na koncie wnioskodawczyni do końca miesiąca, poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Ustalając prawo wnioskodawczyni do emerytury, organ rentowy, prawidłowo ustalił kapitał początkowy, uwzględniając okresy składkowe i nieskładkowe udowodnione przez wnioskodawczynię z uwzględnieniem wszystkich okresów zatrudnienia do 31 grudnia 1998 r. Do ustalenia kapitału początkowego organ rentowy prawidłowo przyjął podstawę wymiaru składki w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, najkorzystniejszych dla wnioskodawczyni pod względem zarobków. Decyzji organu rentowego

w przedmiocie ustalenia kapitału początkowego wnioskodawczyni nie kwestionowała. Tym samym brak podstaw do upatrywania się jakichkolwiek uchybień w tym zakresie.

Odnosząc się do kwestii " trzynastek", Sąd wskazuje, iż w przypadku tego składnika wynagrodzenia nie było podstaw do jego uwzględnienia. Do ustalenia wysokości kapitału początkowego jak i wysokości emerytury uwzględnia się bowiem takie składniki wynagrodzenia, od którego były odprowadzane składki. Przy ustalaniu, czy istnieje obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne od określonych składników wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy, które zostały uzyskane przez pracownika w czasie trwania stosunku pracy, stosuje się przepisy obowiązujące w okresie, z którego wynagrodzenie jest uwzględnione w podstawie wymiaru.

W tym miejscu wskazać należy, że w spornym okresie obowiązywały następujące akty prawne w zakresie ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne: w latach 1977-1978 rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 13 grudnia 1976 roku w sprawie dostosowania niektórych przepisów o ubezpieczeniu społecznym obowiązującego do dnia 31 grudnia 1983 roku, oraz w latach 1986 i 1988 (od 1 stycznia 1984 roku) rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 27 grudnia 1983 roku w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za pracowników uspołecznionych zakładów pracy (Dz.U. Nr 73, poz. 332), Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego oraz składek na to ubezpieczenie z dnia 9 listopada 1987 r. (Dz.U. Nr 37, poz. 211) (od 1 stycznia 1988 r.).

Zgodnie z przepisami powyższych rozporządzeń, podstawę wymiaru składek stanowiły wypłaty pieniężne zaliczone w myśl przepisów o klasyfikacji wynagrodzeń do wynagrodzeń osobowych, a w szczególności wynagrodzenia należne z tytułu stosunku pracy. Podstawy wymiaru składek nie stanowiło natomiast wynagrodzenie wypłacane ze środków spoza osobowego funduszu płacy, a więc m.in. to wypłacane z zakładowego funduszu nagród, w tym indywidualna nagroda roczna w postaci tzw. " trzynastki".

Obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, od nagród z zakładowego funduszu nagród, został wprowadzony dopiero **rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r.** w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz. U. Nr 7, poz. 41 z późn. zm.). Skoro więc od przypadających w spornych latach " trzynastek", zgodnie z przepisami obowiązujących wówczas aktów prawnych, nie były odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne, to ten składnik wynagrodzenia nie podlega uwzględnieniu przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego.

Prawidłowo nie został wliczony, też, do stażu pracy wnioskodawczyni okres rejestracji w PUP po 14 listopada 1991 r. Okres zarejestrowania wnioskodawczyni jako osoby bezrobotnej w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ł. jako osoby poszukującej pracy, bez prawa do zasiłku, nie jest ani okresem składkowym ani okresem nieskładkowym, w rozumieniu art. 6 i 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jedynie okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych stanowi okres składkowy, bowiem odprowadzane są wówczas za osobę pobierającą świadczenie składki na ubezpieczenie emerytalno-rentowe. Tym samym i w tym zakresie zaskarżona decyzja odpowiada prawu.

Natomiast od 1 stycznia 1999 r., Zakład uwzględnił, odprowadzone składki, zewidencjonowane na koncie ubezpieczeniowym wnioskodawczyni. Do ustalenia wysokości emerytury, słusznie nie zaliczono okresu opieki nad matką w latach 2017 - 2018, gdyż przypada po 31.12.1998r., a po tym dniu uwzględniana jest wyłącznie kwota składek zaewidencjonowanych na koncie. W pojęciu kapitału początkowego, mieści się odtworzenie składek na ubezpieczenia społeczne sprzed 1999 r., tj. z okresu przed wprowadzeniem ustawowego obowiązku ewidencjonowania przez ZUS składek każdej indywidualnej osoby podlegającej ubezpieczeniu społecznemu. Przelicznik świadczeń w postaci kapitału początkowego, został wprowadzony ze względu na nieewidencjonowanie składek przed 1.1.1999 r.; obowiązek taki został nałożony, dopiero w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z utworzeniem indywidualnych kont ubezpieczonych. Osobom urodzonym po 1948 r. za okresy pracy (ubezpieczenia) przypadające przed 1999 r. odtwarzana jest więc teoretyczna składka na ubezpieczenie społeczne przez obliczenie kapitału początkowego. Kwota kapitału początkowego, obliczona na dzień 1.1.1999 r., jest zapisywana – tak jak kwota składek na ubezpieczenie

emerytalne – na indywidualnym koncie ubezpieczonego. Tym samym, po 31 grudnia 1998 r., wpływ na wysokość uzyskiwanej emerytury ma wyłącznie fakt opłacania składek i ich wielkość. Okres opieki nad matką wnioskodawczynie w latach 2017 – 2018, pozostaje, zatem, bez wpływu na wysokość, dochodzonego przez nią świadczenia brak bowiem dowodów na to, iż za wskazany okres odprowadzono jakiegokolwiek składki.

Na marginesie, jedynie, podnieść należy, że żądanie ubezpieczonej, dotyczące uwzględnienia w stażu ubezpieczeniowym na potrzeby podwyższenia wysokości emerytury dodatkowo okresu sprawowania opieki nad matką nie zostało zgłoszone w procesie. Wnioskodawczynie, w odwołaniu, wskazuje wyłącznie na niedookreślone błędy rachunkowe zawarte w decyzji. Wyłącznie zatem dla porządku wskazać należy, iż konieczność opieki nad osobą posiadającą określone w przepisie art. 7 pkt 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1383) cechy wymaga, by cechy te zostały stwierdzone w trybie ustawowym przed okresem opieki. Staż emerytalny, w tym okres nieskładkowy, powinien być każdorazowo wykazany (udowodniony) przez ubezpieczonego zainteresowanego prawem do emerytury.

Przepis art. 7 pkt 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) ,wymaga przede wszystkim wykazania faktu konieczności sprawowania faktycznej opieki w danym okresie nad ściśle określoną osobą (inną niż dziecko członkiem rodziny zaliczonym do pierwszej grupy inwalidów lub uznanym za całkowicie niezdolnego do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo uznanym za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym). Na gruncie rozpoznawanej sprawy, w świetle dokumentacji, zgromadzonej przez ZUS, okoliczności te nie zostały wykazane. Co prawda, matka wnioskodawczynie jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym, niemniej jednak, poza oświadczeniem wnioskodawczynie, co do faktu sprawowania opieki, przy współudziale MOPS -1 godzina dziennie, brak na to jednoznacznych dowodów.

Reasumując brak uzasadnionych podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonej.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczynie

J.L.